

Hoge Bomen

Hoge Bomen

Karin Clapton

Schrijver: Karin Clapton
Omslagfoto: eigen bestand

Eerste druk Hoge Bomen 1996 Brave New Books.

Andere boeken van Karin Clapton:

Time Developed	- gedichtenbundel (merendeels Engelstalig)
Whispers of time	- gedichtenbundel (Engelstalig)
Crest of time	- gedichtenbundel (Engelstalig)
Choices	- vertaling Hoge Bomen (Engels)
Koningspalm	- roman
Hoge bomen	- roman E-book

Website: <https://www.bravenewbooks.nl/karinclapton>

ISBN: 9789464485462

Voor Mama 26/12/84

"To know a lot yet not enough.

Questions will be asked, answers will be given.

But will one know,... when to stop or start questioning the answers."

Ook met dank aan wie mij geïnspireerd heeft ook wat mij gemotiveerd heeft,..
Earl grey en 9193!

Ze zat in de trein naar Liverpool, een vreemd gevoel nam haar gedachte over. Het telefoontje van Bo gisteravond gaf haar weer wat moed; "Hi Ellie met Bo, kom je morgen weer eens deze kant op, ik heb een enorm leuk voorstel en trouwens is het tijd dat je het hele Isaac gebeuren gewoon lekker achter je laat, denk eens aan jezelf" na wat tegenwerpingen van Ellie antwoordde Bo, "nee dat hoor je wanneer je hier bent, tot morgen ik haal je wel op."

Het wagentje met versnaperingen kwam langs en ze nam een warme kop thee, de achtergrondgeluiden vervaagde en ze was weer diep in gedachte. Ellie en Bo kende elkaar al sinds hun studententijd, ondanks de verschillende studierichting deden ze veel samen. Ook was het beter om de tijd met Isaac te vergeten maar hoe vergeet je zoveel jaren die je samen gedeeld hebt leuke en zeker de laatste tijd minder leuke tijden, nu de scheiding er doorheen was leek het allemaal of het om iemand anders ging of zij van buiten naar binnen keek, een afstand die ze genomen heeft, en ondanks het verdriet dat het gekost heeft weet ze dat het uiteindelijk een onvermijdelijke beslissing was, gelukkig dacht ze, hadden ze geen kinderen dat zou het nog moeizamer maken, zouden ze dan bij elkaar gebleven zijn door de kinderen.

Allemaal vragen die door haar hoofd spookte, de antwoorden niet altijd simpel. De reis duurde langer dan gewoonlijk, bij Crewe junction was er een vertraging van de binnenkomende trein uit Manchester, problemen met de wissels. Even de buitenlucht opsnuiven, een frisse herfstwind bewoog zich tussen de wachtende trein en perron, in haast liepen mensen geërgerd van het ene naar het andere perron, de

tijd uit het oog verliezend, uiteindelijk zette de trein zich schortend in beweging, langzaam kwam de vaart terug, een slok van de lauwe thee 'n hap van de sandwich ze begon zich te ontspannen en zo benieuwd wat Bo in petto had voor haar, voor hun? De kathedraal in zicht nog een paar minuten en ze zouden het station binnen rijden, de grijze wolken werden zachtjes weggeduwd plaatsmakend voor een vroeg invallende avond, ze deed haar boek in haar tas terug realiserend dat ze geen regel gelezen had, concentratie was een minpuntje de laatste tijd. Met haar jas in de hand liep ze naar de deur, leunend uit het open raam zag ze Bo al staan. Een vriendschap die een aantal jaren sterk was, sinds kort ook een werkrelatie, nadat beide diverse werkervaring hadden opgedaan besloten ze dat het tijd was zelf iets te gaan doen, altijd was hun gezamenlijke interesse een eigen tijdschrift te starten het toeval was dat Ellie eens een lokaal krantje door keek en daar een overname aangeboden zag, gelijk reageerde ze en na wat heen en weer gepraat en geregeld per telefoon kwam ook Bo over voor de officiële papieren te tekenen, nu hadden ze een tijdschrift en de vraag wat gaan wij precies brengen, avonden doorgebracht met afhaalen en glaasjes wijn kwamen ze op het idee om een uitgebreide visie van de moderne bezigheden te brengen. In het begin was het hard werken en regelen, moesten ze nog iemand erbij nemen de eerste issue verscheen redelijk gepland maar inderdaad het bleek te veel voor hun beide, Ellie stelde voor om er zeker een derde persoon bij te halen, in de vriendenkring werd rondgekeken naar een enthousiasteling die gevonden werd, en het was Chris. Ellie zelf hield zich bezig met de interviews, schrijven en layout die samen met Bo gedaan werd verder deed Bo de fotoreportages, de advertenties kwamen voor Chris zijn rekening een zeker niet onderschatte inbreng. Maanden verstreken, met een bescheiden succes haalde zij de onkosten eruit, nu liep het tijdschrift zonder problemen, de onderwerpen schenen makkelijk leverbaar of uit directe omgeving of eigen interesse, zo werd het tijdschrift al enkele jaren zonder al te veel moeite uitgebracht, de tijd van zorgen was voorbij ook was dit voor Ellie een gezonde afleiding, na de scheiding stortte ze zich totaal in haar werk. Bo riep "Hi kom snel mijn auto staat foutgeparkeerd" typisch dacht Ellie en begroette haar vriendin, al kletsend liepen ze naar de auto zoveel was er te bepraten maar Bo hield haar mond nog over het voorstel waar Ellie zo nieuwsgierig naar was. De tas werd achterin gegooid, half bengelend uit haar jaszak hingen haar autosleutels en chaotisch als Bo was kon zij ze niet direct vinden, na veel paniek en een dichterbij komende politieagent startte ze de auto, met een dot gas reden ze lachend weg, een hoofdschuddende agent verdween in het spiegeltje. Thuis werd gelijk de ketel opgezet, onderweg zijn zij nog gestopt om wat eten te halen, de tafel werd van de muur geschoven en gedekt. Al pratend verstreek de tijd nog niets wetend wat nou zo belangrijk was, "weet je nog dat wij het een tijd geleden hadden over Australië, waarom doen wij dat nu niet"? als een donderslag uit heldere hemel overdonderde dit Ellie, ze hadden het er weleens over

gehad om een artikel over de koloniale architectuur in Australië te doen "tuurlijk heb ik zin om daarheen te gaan maar we zijn nog niet klaar met het laatste nummer, weet je wel het artikel van Chris, zijn eerste?" daar had Bo al aan gedacht "niet direct maar ik bedoel over twee weken, dan heb je het al kunnen corrigeren en de layout is ook al bijna klaar, ik blijf hier Chris en ik kunnen het wel dat weet jij ook, trouwens Eddie gaat namelijk morgen al die heeft namelijk een contract gekregen in een club in Sydney" met verbazing keek Ellie naar haar, er moest nog zoveel geregeld worden, zoals een afspraak met de architect, de reis boeken enige dingen voor thuis in orde maken "je hebt zeker ook al een afspraak geregeld met Sir James?" "nee tuurlijk niet dat doe jij maar" met stomheid geslagen zat Ellie daar eigenlijk niets anders van Bo verwachtend, iets wat ze had benijd van haar vriendin het impulsieve gedrag de spontaniteit net als toen ze elkaar voor het eerste leerde kennen die nu bij haar in het verleden lijkt te zijn. "Okay als jij denkt dat jullie het kunnen redden zonder mij," Bo reageerde nauwelijks, ze was zich wel bewust van de uitdaging "dat is goed" kwam er voorzichtig uit. De rest van de avond werd besteed aan het plannen, adressen noteren van eventuele verdere contacten voor volgende uitgaves, en ideeën voor het nummer wat daar samengesteld zou worden, hotels moesten besproken worden ook de eerste ruwe layout werd samengesteld die avond. De wijn werd uit de ijskast gehaald en er werd getoost op een toekomst zonder Isaac, die er zeker was, bij elke slok werd er een andere toast uitgesproken. Overall lag er papier, potloden en verworpen collages. Oververmoeid lag Ellie in bed na de lange treinreis en de hele avond plannen uitgewerkt te hebben, ze hoorde in de verte de klok van de kerk nog slaan en viel zo in slaap. De volgende dag werd Chris gebeld die het er helemaal mee eens was, het leek een zowaar samenzwering. Tegen elf uur reden ze naar Eddie zijn huis via de ringweg om de drukte van de stad te vermijden, zaterdags was het een gekkenhuis in het centrum. De laatste keer dat ze Eddie had gezien was met Bo in de zomer toen ze bij haar logeerde. Omdat ze allebei een eigen huis hadden bleef Eddie meestal door de weeks bij Bo en het weekeinde gingen ze naar zijn huis, die twee leken echt voor elkaar bestemd dacht Ellie dan wanneer zij ze samen zag. Langzaam begon ze aan het idee te wennen toen ze de bagage van Eddie daar in de gang zag staan om ook te vertrekken, in ieder geval was het daar nu lente, het gevoel van onafhankelijkheid en vrijheid drong zachtjes tot haar door. De stemmen van Bo en Eddie hoorde ze heel vaag, een tikje op haar schouder deed haar schrikken "ga je mee naar het vliegveld, als wij hier zo blijven staan dan mist Ed zijn vlucht, en je zal hem toch wel tegenkomen in OZ. Op de terugweg was Bo nog drukker dan anders, altijd haar manier om met emoties om te gaan. Ellie kon er af en toe tussen komen om ook nog wat te zeggen. Na een enerverend weekeinde vertrok Ellie weer naar huis, eenmaal thuis werden er wat telefoontjes gepleegd, o.a. naar Hawthorne Ltd. in Sydney waar zij een afspraak met Sir James moest regelen, hij was op het moment

in Melbourne maar gelukkig trof ze zijn secretaresse die heel behulpzaam was en samen konden ze een datum vastleggen. Ze liep naar de keuken toen de telefoon ging, "mrs. Hardie, uw vlucht is geboekt we hebben u 20-10 op de vlucht Los Angeles, zoals u wilde een dag in LA, dan 21-10 Honolulu en u arriveert 23-10 in Sydney in de ochtend verdere details bespreken we wanneer u uw ticket komt halen, goedendag." De dagen thuis verstreken snel de voorbereidingen waren allemaal gemaakt. Met het een en ander op een papiertje gekrabbeld te hebben bekeek ze het nog eens, had ze nu alles gedaan, hotel, vlucht, afspraak in Sydney, alle contactnummers bij Bo achtergelaten en de gegevens inclusief haar inbreng voor de komende uitgave, alles was gedaan. Bo was een paar dagen geleden overgekomen Ellie liep met haar en Chris alles nog even door de lay-outs voor de komende twee bladen lagen over het bureau gespreid, tevreden keken ze elkaar aan, het eindproduct zou weer eens voor zichzelf spreken. De notities werden op de nog te verwerken stapel gelegd, negatieven gearchiveerd en de mokken omgewassen, tijd om even een verdiende pauze in te stellen. Ze gingen naar het kleine restaurant om de hoek waar overheerlijke pasta geserveerd werd, met een glas rode wijn werd er op een "Bon Voyage" getoost, de eigenaar van het etablissement kwam even bij het tafeltje staan en met een rondje van de zaak toostte hij Ellie, de zachte muziek de wijn en de sfeer brachten haar in een emotionele verwarring, ze is hier ook zo vaak met Isaac geweest hier heeft hij haar ten huwelijk gevraagd maar nu had ze het idee dat ze aan een nieuw hoofdstuk moest beginnen Bo zag haar waterige ogen en begon over Ed te praten wat een fantastische tijd hij daar heeft "he El als jij het daar ook zo leuk zal vinden kom je misschien niet eens terug, zijn we jou kwijt, dan moeten wij daarheen, niet dat ik het erg zou vinden" Ellie schoot in de lach, gelukkig dacht Bo, om haar vriendin verdrietig te zien doet haar pijn en er was nu niets dat ze nog kon doen voor haar vriendin het was gewoon een soort rouwproces waar ze alleen zelf uit moest komen, zeker het werkritme wat Ellie zich aangenomen had hielp, maar Bo zag het meer als een uitvlucht om er niet direct mee om te gaan. Uitgebreid hebben ze daar gegeten, door hun uitgelaten stemming werd de rokerige lucht die daar hing en in hun ogen brandende nauwelijks opgemerkt, eenmaal buiten sneed de koude herfstlucht in het gezicht, met de handen in de zakken liepen ze naar de taxistandplaats, de bladeren op de grond waaide in het rond en tegen de stoeprand het was rustig op straat, een stilstaande auto met zijn draaiende motor en het uitlaatgas in de kou opstijgend wachtte op het verkeerslicht, de persoon aan de overkant van de straat die zijn hond uitliet was tegen de kou gekleed en verlangde zonder meer naar warmer weer. Toen Ellie een taxi aan zag komen stak ze haar hand op met een zachte zucht stopte hij vlak bij hen, eenmaal het adres doorgegeven te hebben continueerde ze het gesprek, de

taxichauffeur bemoeide zich met het gesprek en begon zelf anekdotes te vertellen hij stelde heel wat vragen wat op den duur niet erg gewaardeerd werd door Ellie, ze had zin om het hem te zeggen maar Bo was daar beter in;" goh sinds wanneer hebben ze in taxi's quizleiders, als u het niet erg vindt wij zijn in gesprek" de taxichauffeur was perplex en nam de volgende bocht een beetje scherper dan anders, de achterwielen raakte de stoep en Ellie onderbrak haar zin en keek verbaasd naar Bo, gelukkig ze waren er bijna. Jammer dat deze rit de stemming een beetje beïnvloedde. Ze betaalde de man en liepen het tuinpad op, de sterren in de lucht waren hier buiten de stad altijd zo goed zichtbaar, de nieuwe maan verdween achter een wolk, de bladeren van de bomen rond het huis ruiste met een zacht geluid de hond van de burens stopte met blaffen toen hij Ellie d'r stem herkende. Bo logeerde bij Ellie, ook zou zij op het huis passen die tijd dat Ellie weg was, trouwens nu dat ze wat meer met het werk betrokken was bleek het de juiste oplossing, zo hoefde Ellie zich geen zorgen te maken. De laatste paar dagen leken langzaam te gaan, het weer werd kouder de dagen korter, s 'ochtends wanneer ze naar werk ging was het donker toen ze thuiskwam was het weer donker, een neerslachtig gevoel overviel haar, het stapel papier onder haar armen stevig vasthoudend. Het stukje lopen van het station naar huis was net genoeg om het goed koud te krijgen, soms dacht ze; waarom neem ik de auto niet, maar ja het eeuwenoude parkeerprobleem, nee dan maar de trein dat was redelijk snel het had z'n voor en tegen, als een routine trok ze haar handschoenen uit om haar huissleutel te pakken, vreemd, Bo was nog niet thuis, vanmorgen was zij met de auto gegaan want ze moest nog naar een nieuwe adverteerder om de kopie van zijn advertentie te tonen, ach ze zou zo wel komen, de warmte van de gang kwam haar dankbaar tegemoet de post lag verspreid over de mat, ze legde de papierstapel op het tafeltje in de gang en keek vluchtig de post na, rekeningen, bedrijfstijdschriften e.d. saai post toen ze een enveloppe zag met het handschrift van Isaac. Ze had totaal geen haast om die te openen en legde de brief onderop. Nog twee dagen dacht ze, heerlijk, ze hield zo van de warmte, de gezelligheid van de winter sprak haar wel aan maar de kou die ermee gepaard gaat totaal niet, de lange dagen van de zomer en het ritme waar je dan in leeft, de zon 's ochtends door je raam te zien schijnen, het geluid van de kinderen die buiten spelen, vogels die teruggekeerd zijn, speelse honden, de verleidelijke geuren van een naburige barbecue, de ondergaande zon in de horizon die een prachtige lucht voor ons achterlaat. Ze hoorde de banden van Bo d'r auto op het grind en deed de voordeur op een kier gelijk het briesje koude lucht voelbaar, het geluid van een fluitende ketel uit de keuken riep haar. "Hi, ik ben er, weet je die man was zo enthousiast en wil met een volgende uitgave de hele pagina" riep Bo vanuit de gang opgewonden. In de huiskamer werd nog wat nagepraat over de adverteerder, en de brief van Isaac, ongeopend lag hij op tafel en zo wilde ze het ook laten, "Isaac heeft mij niets nieuws te vertellen" en keek naar

de vlammen van de open haard. Het was inmiddels al laat geworden en ze zou nog maar een dag op werk zijn, de meeste spulletjes die ze mee wilde nemen moesten nog gepakt worden behalve de tas die ze in het vliegtuig bij zich hield stond al half gepakt voor haar secretaire, alleen zou daar nog wat kleine dingen bij komen, haar laptop stond er geduldig naast, ze had er echt zin in de lange vlucht misschien zou ze nu haar boek uit kunnen lezen die al geruime tijd op haar kastje naast het bed onaangeroerd ligt, de tijd om na te denken en te schrijven, enigszins het artikel voorbereiden de vragen voor Sir James op een rijtje zetten, ze vroeg zich af waarom hij "Sir" genoemd werd, voor zover ze wist was het gewoon een bijnaam! Met die laatste gedachte viel ze in slaap. De volgende dag ging rustig voorbij, ze heeft haar geld gewisseld, haar verzekering die een werelddekking heeft en elk jaar automatisch wordt verlengd nog eens zorgvuldig nagelezen. 's Avonds zouden ze met een paar lui wat gaan drinken in de enige pub in haar woonplaats, maar voor die tijd moest ze toch wel gaan pakken dus ze verliet haar werk die dag wat eerder na een boodschap op de computer voor Bo achtergelaten te hebben. Een uitgelaten stel zat aan de bar toen zij binnenkwamen de barman leek lichtelijk geïrriteerd zo te zien keek hij het nog even aan, na wat besteld te hebben besloten ze om aan het tafeltje in de hoek te gaan zitten, de ouderwetse jukebox galmde met seventies muziek over het gepraat van de menigte, de natte kringen op de bar en lege glazen op het tafeltje gaven het geheel een nostalgisch beeld. Al veel te vroeg was de avond voorbij, een waar ze vaak aan terug zou denken met al haar vrienden bijelkaar. Enigszins met een zwaar hoofd stond Ellie de volgende ochtend op, Bo was al in de badkamer, fluitend en zingend. Met een rustig tempo liep ze naar haar kast en pakte haar kleding, legde die op bed neer, klopte op de badkamerdeur "Bo ben je zo klaar." De telefoon ging "hi Ellie met Ed, nee ik hoef Bo niet te spreken, bel haar later wel, ik kan je niet af komen halen maar als je belt wanneer je in jouw hotel bent dan spreken we wel verder wat af okay" na nog wat gepraat te hebben hingen ze op, "groetjes tot over een paar daagjes. Het ontbijt werd klaargemaakt toen Ellie in de badkamer was, de tafel was leuk gedekt en als onderweg cadeautje lag er een presentje bij haar bord. Eerst wilde ze wachten met het open maken tot na het eten, maar de nieuwsgierigheid was sterker, het geritsel van papier was bescheiden, de snippertjes vielen op tafel "oh wat leuk daar was ik al zolang naar op zoek" het was een cassettebandje wat ze graag wilde hebben, "nu heb je tenminste wat goede muziek om in het vliegtuig te luisteren" beide schoten in de lach, aangezien de lading bandjes die Ellie meestal meeneemt onderweg was dit inderdaad een verfrissing, de andere bandjes kon ze inmiddels dromen. Na het eten pakte ze haar koffers en zette die beneden in de gang, haar tas en laptop erbij, nog even controleren of ze alles bij zich had, paspoort, geld, visum, tandenborstel etc. ach anders kon ze het daar ook kopen. Bo liet alvast de auto warmdraaien en de

koffers werden in de achterbak gelegd, nu nog tegen de kou gekleed liep ze naar de auto, op de ramen van de auto lag een lichte sneeuwlaag, de koude lucht die de verwarming uitblies maakte haar nog wakkerder, ze keek toen ze de oprijlaan uitreden naar haar huis, een vlaag van weemoed was aanwezig, nu moet ik niet sentimenteel worden dacht ze, en begon met een gesprek. Het verkeer op de weg was chaotisch de files naar London leken met de dag groter te worden, het carpoolen werkte niet zoals er verwacht werd, de meeste zaten nog alleen in de auto. De autoradio op de achtergrond, de vliegtuigen die boven het vliegveld cirkelde, de passagiers die met hun bagage goochelend op de trollies haastig naar de terminal lopend om in te checken. Ze vonden al snel een parkeerplaats na de auto er ingereden te hebben legde ze de koffers op de trolley, Bo was de parkeerkaart alweer kwijt en begon haar zakken om te keren toen ze de kaart op het dashboard zag liggen. Bij het inchecken vroeg Ellie een niet roken plaats aan het raam, ze was blij dat ze businessclass vloog niet zoals vroeger economyclass, dat lag aan de route maar vaak leek dat een volksverhuizing, mensen drinkend in de gangpaden, luid pratend, huilende baby's nee nu was het beter, maar ja ze kon zich nu ook meer voor een ticket veroorloven. Na afscheid van Bo genomen te hebben liep ze door de douane, na nog wat in de taxfree winkels gesnuffeld en gekocht te hebben liep ze naar de gate, pakte een tijdschrift uit haar tas en begon erin te bladeren, al gauw stopte ze het weer in de tas en keek wat rond, een onrustig opgewonden gevoel besloep haar nu, ze realiseerde zich nu wat haar te wachten stond, alhoewel het een globaal beeld was. Een beetje nerveus rommelde ze wat in haar tas, ze keek naar de mensen die met hun ticket in de hand bij de balie stonden, vast wel stand-by passagiers, dacht ze, hopen op een vrije plaats met deze vlucht, een voor een werden ze afgeroepen, de blije gezichten toen ze zagen dat ze een plaats toegezegd hadden gekregen, ontspannen namen ze nu plaats op de bankjes en sommige gingen nog wat laatste aankoopjes doen. Ellie moest aan vroeger denken toen zij ook stand-by vloog, ze werkte toen bij een luchtvaartmaatschappij, je kon nooit vaste afspraken maken, niets voor een bepaalde dag bespreken, geen hotel kon je boeken het was zeer zeker avontuurlijk om zo te vliegen, toch heeft ze op die manier aardig wat afgereisd. De tijd vloog voorbij en ze hoorde al de eerste afroep voor de vlucht en zoals altijd een oproep voor de wat late passagiers die nog niet ingecheckt hadden, ze hoorde de grondstewardess de rijen afroepen die al konden boarden, ze pakte haar tas en laptop en liep naar de uitgang van de gate, de koude lucht trok als een magneet door de slurf, de kranten lagen bij de deur, ze pakte er een mee en zocht haar plaats, ze installeerde zich zo comfortabel mogelijk met haar laptop in bereik. Het cabinepersoneel was druk bezig met de passagiers en de vluchtvoorbereidingen, nadat de deur gesloten was kreeg Ellie een welkomstdrankje aangeboden, het vliegtuig taxiede naar de juiste baan en

ondertussen draaide de videoband met de veiligheidsinstructies het cabinepersoneel stond in de gangpaden om nog het een en ander duidelijk te maken met gebaren en aanwijzingen. Met enige gemengde gevoelens keek Ellie naar buiten, de grijze lucht en in de verte de snelweg, het vliegtuig wachtte op toestemming om te vertrekken de motoren draaide op volle toeren, de kracht terughoudend, uiteindelijk was het hun beurt om op te stijgen, de snelheid drukte haar tegen de rugleuning van de stoel, ze staaarde door het raampje naar de wereld beneden haar die steeds kleiner werd, ze dacht wat kunnen sommige dingen toch triviaal zijn vergeleken met de immense ruimte waar ze nu in vloog, de nietige figuurtjes en voorwerpen beneden overschaduwde door de wolken. Ze vlogen bijna op kruishoogte, de zon scheen en het was hier een hele andere wereld, haar gedachte werden door de stewardess verstoord "mevrouw Hardie heeft u trek in iets te drinken, een lichte lunch wordt zo geserveerd." Ze bestelde een mineraalwater en pakte haar boek. De uren verstreken met lezen en schrijven, toen de film werd getoond deed zij haar leeslampje aan en werkte nog wat ideeën uit, daarna leunde ze wat achterover om te ontspannen doordat er niemand naast haar zat kon ze languit gaan zitten ze legde de deken over haar voeten en viel in een lichte slaap. Toen ze wakker werd kreeg ze een verfrissend doekje van de stewardess, ze ging zich even opknappen in de toilet en hoorde de stem van de piloot om te melden dat ze de luchthaven van L.A. waren genaderd, na nog wat rond gecirkeld te hebben landde ze, de nodige douaneformulieren had ze in het vliegtuig al ingevuld, rustig liep ze met haar bagage naar de desbetreffende balie met haar papieren en paspoort, dat duurde zo lang net als de vorige keer herinnerde ze zich, na de rest van haar bagage verzameld te hebben liep ze naar buiten om een busje naar het hotel te nemen. Ze werd al verwacht, de chauffeur vertelde haar het laatste nieuws en stelde haar de gebruikelijke vragen, waar ze vandaan kwam, hoelang ze bleef, waar ze heen ging, etc., dit was een welkome afwisseling van gesprek en uitzicht. Het begon al te schemeren, morgen deze tijd, dacht ze, zat ze weer in het busje maar dan richting vliegveld op weg naar de eindbestemming! Na zich in te hebben geschreven, bracht de portier haar naar haar kamer, snel alles op bed gedeponereerd te hebben nam ze een lang en warm bad, een heerlijke comfortabele kamer, haar voeten zakte helemaal weg in het dikke zachte tapijt. Ze pakte de ketel en zette een kopje thee ging op bed zitten, ze deed de televisie aan met de volumeknop praktisch uit. Ze merkte dat ondanks dat ze gerust had toch zware ogenleden kreeg, het lege kopje zette ze naast zich neer en ze nestelde zich onder de lakens, de televisie liet ze aan. In haar onderbewustzijn hoorde ze regelmatig sirenes, en buiten klonken continue stemmen van andere gasten die gearriveerd waren of uit geweest waren, de rust van thuis leek nu heel ver weg. Al heel vroeg in de morgen werd zij wakker en ging douchen, trok wat makkelijk aan en ging naar de ontbijtzaal, na een uitgebreid ontbijt besloot ze om in de buurt wat rond te lopen, de warme ochtendlucht

omhelsde haar onmiddellijk, de scheuren in het trottoir die een duidelijk spoor van voorgaande aardbevingen toonde, ze nam het allemaal in zich op, de etensluchten van het ontbijt verdrongen door de uitlaatgassen, de verschillende culturen met hun gewoontes, geen spoor van de oorspronkelijke bewoner te bekennen. Het strand strekte zich voor haar uit, een enkele zwemmer was in het water met moeite de surfers ontwijkend. De kleine restaurantjes langs het strand waren uitnodigend, hier zou ze later wat gaan lunchen, besloot ze, mensen bezig met hun conditie, op rolschaatsen zoefde ze voorbij of op racefietsen, ze lachte in zichzelf, alles leek zo oppervlakkig ze vroeg zich af in hoeverre ze het voor hun eigen conditie doen of om bekeken te worden, het was zeer zeker een leuk gezicht de sporten, de kleding de verschillende types. Ze vervolgde haar weg met een ontspannen pas. Lunchtijd was ze inderdaad naar het kleine restaurantje in het begin teruggegaan, ze nam plaats onder een parasol en bestelde een perrier, geïnteresseerd nam ze de menukaart door en maakte haar keus, de serveerster vroeg waar ze vandaan kwam en plaatste het bord voor haar. Genietend van haar lunch en de buitenlucht zat ze mijmerend voor zich uit te staren. De temperatuur was nu flink gestegen, de verhitte gezichten van de sportievelingen die voorbijliepen lieten haar zelfs warm worden. Terug in het hotel pakte ze de rest weer terug in haar tas na haar rekening betaald te hebben bestelde ze het busje wat haar weer naar het vliegveld zou brengen. De weg leek nu anders, of was dat maar een idee, gisteren was ze natuurlijk nogal moe en het was schemerig. Ze gaf de chauffeur een fooi toen hij haar bagage op een trolley had gezet, eindelijk binnenkort ben ik van die koffers af, dacht ze en zette ze op de band bij de balie-employé, in ruil voor bagagetickets en een instapkaart vervolgde ze haar weg door de douane. Ze legde haar laptop en tas op de band en was er weer doorheen, voorlopig de laatste keer dacht ze ingenomen. Het verbaasde haar wat een verschil met Europese vliegvelden dit was, hier was het bijna helemaal verboden om te roken, terwijl in London als je langs het wel roken gedeelte liep kon je het niet helpen om er hoestend aan voorbij te gaan, vreemd zoals je sommige dingen voor gewoon aanneemt, dat het niet meer opvalt, constateerde ze. Deze vlucht ging vlug, voornamelijk omdat ze bijna de hele route geslapen heeft.

Ze werd wakker van de lucht uit de pantry en de stem van de piloot die vertelde dat ze bijna in Sydney zouden landen en voordat het zover was de cabine met insecticide bespoten zou worden dit volgens de Australische voorschriften.

De spuitbussen werden in de lucht leeggespoten en daarna voor inspectie in de daarvoor bestemde zakken gedeponereerd. Ook nu moesten de nodige papieren ingevuld worden. Met dat stapeltje en paspoort volgde ze de pijlen naar de uitgang, eenmaal buiten zag ze de flora die ze zich al zo vaak zo voorgesteld had, het leek net of iemand haar riep, niemand zou haar toch komen ophalen? Ze keek in het rond en zag dat het een taxichauffeur was die vroeg of ze een taxi naar de stad

nodig had, dankbaar duwde ze haar trolley naar de auto en gaf de chauffeur het adres van het hotel in Kings Cross, het centrum van de stad, tenminste zo bleek het, toen ze arriveerde in de levendige buurt. In de nodige lectuur die ze thuis over het land en de stad gelezen had stond er over Kings Cross, of zoals de lokale bevolking het liever noemt "de Cross", een wijk waar het leven dag en nacht doorgaat, veel clubs, bars, hotels, en prostitutie, toch wordt het verblijf in dit wijk juist niet ontraden hoorde ze haar reisagent nog zeggen nu begreep ze waarom; het heeft een bepaalde sfeer. Het hotel had een centrale ligging, vlakbij het station en op loopafstand van zowel de haven als het centrum. Haar kamer had een uitzicht op de haven met het Operahouse als middelpunt omgeven door het blauwe water, en aan de linkerkant de brug en rechts ervan de Botanische tuin, ze zag de veerboten heen en weer afvaren en de zeiljachten dobberend achter elkaar het zeevat ingaan. Ze kon nu eindelijk haar koffer uitpakken, ze opende de kastdeuren en hing haar kleding op, de erg gekreukte dingen hing ze apart die zou ze voor de laundryservice laten, op haar blote voeten liep ze naar het raam om nog even het uitzicht te bewonderen, dit zou dan voor vier weken haar kleine thuis zijn, realiseerde ze zich. De eerste paar dagen had ze voor zichzelf gehouden om wat van de stad te zien en te acclimatiseren, ze had zich voorgenomen om zich die dagen als toerist gedragen. Ze nam een douche deed wat losse kleding aan en bemand met fototoestel en walkman liep ze het hotel uit, de eerste zonnestralen raakte haar blote armen. Of het nu vroege of late prostituees waren, ze liepen op straat om nog wat geld te verdienen maar niemand schonk ze enige aandacht. De daklozen verhuisde weer voor de aankomende dag om later in de avond hun plaats terug te eisen, de schoonmaakploeg liep over de stoep en de straat werd schoongespoten, de klamme mufte geur steeg naar boven. De kraampjes langs de weg verkochten groente en fruit. Door de droge vliegtuiglucht had ze een enorme dorst gekregen op de hoek zag zij een restaurant en besloot om daar iets te gaan drinken, ze ging aan een tafeltje aan het raam, wat openstond zitten en bestelde een thee en croissant, ze had een krant gekocht die ze door keek met name naar het lokale nieuws en de agenda voor de week, ze genoot van ieder slokje die ze nam, het was zo'n rustig gevoel wat ze hier had, net of ze thuis was, was dit een déjà vu? dacht ze. Ze vouwde de krant op en liep richting haven in gedachte, vroeger op school en in haar vrije tijd was ze altijd al geïnteresseerd geweest in de geschiedenis van de Oceanië, nu dat ze hier liep wilde ze ook enkele dingen gaan bezichtigen en gaan doen, zeker haar eerste week. De zon stond inmiddels hoog aan de hemel, de bloemen en planten in de Botanische tuin stonden in volle bloei, de kleuren waren adembenemend en ze had al veel gelopen, een mooi stukje gras lag daar nogal uitdagend, ze strekte zich uit en plaatse haar schoenen naast zich, met een opluchting ademde haar voeten de vrijheid van het beknellende schoeisel, het warme zeebriesje maakte haar slaperig, en een beetje doezelend lag ze daar genietend van de rust. Voordat ze terug naar het

hotel ging had ze nog de haven en omtrek verkent, gelijk wat informatie over de veerdiensten gehaald die ze in haar kamer op haar gemak zou doornemen. "Mrs Hardie er is voor u gebeld" en de receptionist overhandigde haar een briefje met de notitie erop, in de lift keek ze van wie het was, het bleek van Eddie te zijn. Na eerst nog even gedoucht en zich omgekleed te hebben belde ze hem, "Hi, hoe was jouw vlucht, en hoe bevalt jouw hotel je", er werd wat gepraat en Eddie nodigde haar voor de volgende dag uit "ik haal je wel op, zullen we om zeven uur afspreken dan kunnen wij eerst nog eten", benieuwd naar morgen zei ze gedag en hing op. De jetlag had haar nu te pakken ondanks dat het pas in de vroege avonduren was. Middenin de nacht werd ze wakker, haar maag rommelde en het geluid van buiten dat toch door de dubbele beglazing te horen was trok haar aandacht, ze merkte dat ze in haar kleding in slaap gevallen was, ze graaide haar sleutel en geld bij elkaar en ging naar beneden, "ik ben zo weer terug", zei ze tegen de receptionist met haar sleutel in haar hand zwaaiend. Doordat het donker was wist je dat het avond was maar zeker niet door het aantal mensen dat hier liep te paraderen, een kleurrijk schouwspel. Met haar handen in haar zakken liep ze de straatjes door, kocht een tijdschrift en wat ansichtkaarten, ze realiseerde zich nu pas dat ze nog niets gekocht had geen kaarten, niets. De zwoele avondlucht werd vermengd met de passerende lichaamsgeuren, ze voelde zich opeens ontzettend alleen, om die gedachte te verdringen ging ze een van de vele eettentjes binnen en bestelde wat pasta en mineraalwater om mee naar boven naar haar kamer te nemen. De receptionist lachte en begroete haar, "heeft u nog iets nodig mevrouw Hardie"? Bedankend verliet ze de lobby. Ze kon de gedachte niet voldoende verdringen, haar gedachte brachten haar naar vroeger toen ze nog getrouwd was, vooral naar het begin toen zij en Isaac pas getrouwd waren. Hoe kon het zo veranderen dacht ze verdrietig, de tranen kwamen in haar ogen en ze kon zich niet meer inhouden, al de spanning van voorgaande weken kwam er nu uit, de laatste tijd met Isaac was verschrikkelijk. Het egoïsme van hem wat ze niet eerder had meegemaakt maakte het moeilijker om verstandelijk te converseren, de problemen werden niet of nauwelijks meer uitgepraat. Ze herinnerde zich nog die avond dat ze samen thuis waren, ze hadden zojuist een woordenwisseling gehad toen de telefoon ging, Isaac had geen intentie om op te nemen, ze nam de telefoon op en er werd direct opgehangen nadat zij zich gemeld had, ze stond er verder niet meer bij stil totdat zij zelf wilde bellen, toen ze de hoorn in de hand nam hoorde ze Isaac zijn stem hij was in gesprek met een vrouw, was dat degene die net belde, ze dacht even na en legde de hoorn zachtjes neer. Na Isaac de gelegenheid gegeven te hebben om wat uitleg hierover te geven ontkende hij alles wat zij zei, later kwam er uit dat Isaac al geruime tijd een verhouding had. De relatie tussen hem en Ellie verslechterde, hij scheen er geen moeite meer voor te doen. Op een warme zomerdag, zo ironisch

dacht Ellie nog, besloten ze uit elkaar te gaan. Dat lag nu al zolang achter haar, maar toch zuchtte ze, nu zover van huis en een gevoel van eenzaamheid sterk aanwezig, was het allemaal nog zo vers, ze kende hier niemand die ze kon bellen of om even langs te gaan om te praten, voor een moment dacht ze aan Eddie, hij was de enige die ze hier kende, maar ja ook weer niet zo goed en per slot van rekening was ze hier om te werken en verlangde op dit moment heel erg naar volgende week, zodat ze weer productief kon zijn. Haar ogen voelde dik aan ze liep naar de badkamer om ze met koud water te deppen, keek in de spiegel en nam zich voor om het verleden niet de kans te geven om haar tijd hier te verpesten. Ze deed de radio aan, pakte haar laptop en ging aan tafel wat vooruit werken, ze bekeek op de kaart waar ze volgende week moest zijn. De architectuur die ze tot nu toe gezien had was te verdelen in verschillende categorieën, hier en daar waren er nog duidelijke invloeden uit de koloniale tijd te zien, de eerste oude gebouwen die ze die middag bij de haven had gezien hadden pas een grote schoonmaakbeurt gehad.

Met een hogedrukspuit waren ze schoongespoten, wat een veel te schone en nieuwe indruk gaf, gekunsteld staan ze er nu bij terwijl ze dateren uit begin 1800. Er hing alsnog een speciale sfeer in deze buurt ondanks dat het nu een toeristische trekpleister geworden is kon je de geschiedenis hier voelen, de smalle steegjes, de schuinstaande huizen, een pub uit het begin van de kolonisatie vol met zowel lokale bezoekers als toeristen. Het was niet moeilijk mijmerde ze om de donkere dagen van toen voor te stellen, wat meer in het centrum mengde de postmoderne gebouwen zich zonder al te veel moeite hiertussen. Ze las nog wat vak lectuur door en nam het laatste hapje van haar eten, de gordijnen liet ze open om al kijkende naar de avondlucht in slaap te vallen. Wakker gemaakt door de eerste straal zonneschijn die vrolijk door haar raam scheen maakte ze een globale planning voor de rest van de dag, vandaag stonden er wat musea op haar lijstje en een lunch bij de haven. Het weer speelde een welkome afwisseling, als ze dacht aan de kou thuis, vreemd dat je hier in een heel ander klimaat, jaargetij zit, ze had er eigenlijk nooit zo bij stil gestaan maar nu was het onvermijdelijk besepte ze zich. Na een lange dag was ze op tijd terug om een uitgebreid bad te nemen en wat kleding uit te zoeken. De receptionist meldde dat er iemand voor haar beneden stond, ze pakte haar sleutel en tas, voordat ze de deur sloot zag ze de omslagdoek op bed liggen ze was die bijna vergeten, die had ze wel nodig later en trok hem van bed af, de deur viel in het slot, de lift onderweg. Eddie zag er goed uit dacht ze, met een warme omhelzing begroette hij haar, "de zon heeft jou wel goed gedaan, er is niet veel van het Engelse blanke kleurtje over" kon ze niet nalaten om te zeggen. Al pratend liepen ze naar een taxi tegenover het hotel, Eddie gaf het adres aan de chauffeur. Na een niet al te lange tijd gereden te hebben verminderde de taxi zijn vaart, een zijstraat werd ingeslagen en stopte voor de deur van een restaurant, "Premier"

geheten. Het was redelijk druk, Eddie betaalde de man en hield de deur voor haar open, hij werd door de portier begroet, "kom je hier vaker dat ze je al met jouw voornaam aanspreken" glimlachte ze naar hem, "dit is waar ik werk", "werkelijk, ik dacht..." verder kwam ze niet. Bo had haar nooit precies verteld wat hij nou ging doen in Sydney, ja in een club werken. Eddie hoorde het aan en wist dat het typerend van Bo was om niet alles te vertellen, pakte haar hand en leidde haar naar het tafeltje wat hij besproken had. Ze keek in het rond en bemerkte dat het een combinatie van restaurant, bar, disco was, het leek immens wat aan de buitenkant niet te vermoeden was. De kleine dansvloer was leeg, de band speelde zachtjes hoorbaar het populaire genre, tevreden gezichten genoten van de ambiance en het eten. Eddie amuseerde haar kostelijk met zijn gesprek, wat was het leuk om met iemand samen te zijn om mee te lachen, over thuis te praten en gewoon jezelf te zijn. Was dit heimwee of dacht ze alleen aan de komende avonden die ze alleen zou doorbrengen, daar wilde ze nu nog niet aan denken waarschijnlijk zou ze het toch te druk hebben om zich alleen te voelen, hoopte ze en nu ze had het in ieder geval heel gezellig. Ze gaf Eddie weer de volle aandacht en verontschuldigde zich voor haar afwezigheid, "ach dat is vast de jetlag nog, je hoeft je voor mij niet te verontschuldigen", stelde Eddie haar gerust die altijd zo opgeruimd is, wat is hij te benijden zuchtte ze. Onder het eten vertelde Eddie haar over zijn werk en zou haar na het eten een rondleiding geven en gelijk wat mensen aan haar voorstellen. Ze waren net klaar toen er iemand bij hun tafeltje kwam staan, een schaduw viel over haar. "hallo Albert, leuk dat je er bent, heb je even kom dan bij ons zitten" toen Eddie dat zei keek hij voor goedkeuring naar Ellie, die knikte, ze werd aan Albert voorgesteld, hij ging tegenover haar zitten en op de een of andere manier merkte ze dat hij haar vaak aankeek. Ze voelde zich kleuren maar beschermd door het gebrek aan goede verlichting zal het verder niemand opgevallen zijn constateerde ze opgelucht. Eddie en Albert hadden het eerst over het werk, uit het gesprek kon ze opmaken dat Albert regelmatig hier was, "ben jij op vakantie hier", vroeg hij haar, "ja gedeeltelijk", ze legde in het kort haar reden van bezoek aan hem uit, hierop antwoorde hij "ik sta erop om je voordat je aan het werk gaat nog het een en ander te laten zien, zoals de Paddington markt zaterdag", ze keek hem aan en bedankte hem het leek haar leuk. De avond ging te snel voorbij, Eddie had haar even rondgeleid het was leuk om zoveel vriendelijke mensen te ontmoeten. Eddie leek al goed ingeburgerd te zijn, af en toe keek Ellie naar het tafeltje waar Albert nog zat, ze moest denken aan wat hij allemaal verteld had, dat hij vrijgezel is, zijn beroep, dat was iets waar ze van opkeek, schrijver. Wat een toeval dacht ze, op het eerste gezicht vond ze hem wel aardig nu dat ze weet dat hij schrijver is leek er net een deurtje bij haar open te zijn gegaan, een wederzijds belang zoals in het gesprek aan tafel ook al naar boven kwam, ze zaten op dezelfde golflengte. Ellie zag dat Albert de ober riep en wat te drinken bestelde. Eddie stelde voor om weer terug te gaan, de

drankjes stonden al op ze te wachten, "om een mooie avond af te sluiten", Albert pakte zijn glas en proostte toen hun ogen elkaar ontmoette. Het was inmiddels laat geworden ze zeiden elkaar gedag en Ellie en Eddie gingen met de taxi naar haar hotel terug. "Bedankt voor een hele gezellige avond, Ed", "graag gedaan, wel leuk dat Albert er was vond je niet"? De expressie op haar gezicht zei hem al genoeg, "slaap lekker en tot een volgende keer", riep Eddie haar nog na toen de taxi wegreed. Ze haalde de sleutel bij de receptie op en stapte lichtvoetig de lift in, ze schopte zachtjes haar schoenen uit. Wat was haar overkomen die gevoelens die ze voelde, het maakte haar enigszins bang, hoe kon ze nou wat voor Albert voelen ze kende hem niet eens, ze had hem vanavond voor het eerst ontmoet, was het de afstand die ze van huis is, kon het zijn omdat ze recentelijk gescheiden is en een troost zoekt al die gedachten racete door haar hoofd. Nee hij is gewoon leuk besloot ze, het kan gewoon niet ik ben hier om te werken en, ja... te vergeten. Toch maakte het gevoel haar onrustig, ze stapte onder de douche en hoopte dat het weg zou spoelen, wie hield ze nu voor de gek zei ze zachtjes tegen haar zelf. Ze deed een badjas aan en draaide haar telefoonnummer, het duurde even eer er opgenomen werd, hijgend aan de andere kant "hi met Bo", "hallo Bo hoe is het"? ze merkte al direct dat er iets was "wat is er Ellie", "ach ik weet het niet zo'n raar gevoel heb ik, vanavond.." en vertelde over Albert "oh goed zeg, ik ben blij dat je 'n leuk iemand ontmoet hebt" zei Bo oprecht, ze praatte nog over het werk en het interview volgende week "weet je dat James er super uitziet, Chris kwam een oud tijdschrift tegen over de bouw van zijn eigen huis buiten Sydney er stond een foto bij, nu weliswaar een oude foto, oh heb je al een fotografe daar kunnen bereiken, maar in ieder geval kijk uit, ach je denkt nu toch aan Albert dus dat zit wel goed, nou succes met beide." Na het gesprek drong het tot haar door dat Bo het niet eens over Ed had vreemd, niet dat ze er veel kans toe had, mijmerend liep ze naar het raam en keek naar het verlichte uitzicht, bleef een geruime tijd bij het raam staan en dacht aan wat Bo gezegd had over James en Albert het leken al huishoudnamen. Terwijl ze de een net vanavond ontmoet had en de ander helemaal nog niet. Een lichtflits in de verte trok haar aandacht. De wind werd krachtiger, een geroffel in de lucht luider ze keek naar het schouwspel wat zich voor haar ogen afspeelde, de pracht van de scherpe flitsen met het geweld van een overdonderende klap erachter, de donkergrijze wolken snelde door de lucht, gefixeerd keek ze ernaar. Ze hoorde amper de telefoon overgaan door het onweer, "ik hoop niet dat ik je stoort" de stem aan de andere kant overdonderde haar het was Albert, "nee helemaal niet ik stond net naar de dreigende lucht te kijken" oh dacht ze gelijk wat stom om zoiets te zeggen "hoe is het", vroeg ze er direct na, "ik vroeg me af heb je zin om morgenmiddag samen te lunchen, als je tijd hebt hoor je hoeft niets voor mij om te gooien"? Hij hoorde haar nadenken na een kort moment antwoorde ze instemmend waarop hij voorstelde "wat dacht je van Darling Harbour, dan ben ik om elf uur

beneden is dat schappelijk"? Ze legde de hoorn nog steeds in een waas neer, ze had niet verwacht nu al wat van hem te horen ze hadden per slot van rekening voor zaterdag iets afgesproken. Een behaaglijk gevoel van warmte ging door haar heen, iets wat ze nauwelijks nog beseftte dat mogelijk was. In het begin met Isaac had ze zich ook zo gevoeld herinnerde ze zich maar toch leek dit een hele andere emotie als toen, dit was ook een combinatie van gevoelens. Ze zocht naarstig naar een reden voor dit gedrag van haar, waarom zou ze eigenlijk het gevoel definiëren en zich niet gewoon ter overgave ervan geven, dit heeft niets met verstand te maken alleen gevoel en wie had ze waar ze verantwoording voor had, waar ze rekening mee moest houden, en Albert ook niet anders zou dat nog een reden zijn om er niet op in te gaan. Als hij bijvoorbeeld een relatie zou hebben daar moest ze niet aan denken om een bestaande relatie te breken zoals sommige onbeschaamd wel kunnen. Ze kon toch ook gewoon een leuke tijd met Albert hebben zonder dat het serieus werd! Ze vond dat het tijd werd de vriendschap te accepteren, zoveel is er in zo'n korte tijd bij haar losgemaakt dat het haar wel verwarde vooral omdat ze beslist niet op zoek was en daar was het dan vanavond. Het tolde in haar hoofd ze kon geen rust vinden, dat hij schrijver is dat was natuurlijk ook een aantrekking, "ach zo kom ik er niet uit, wat geeft het ook ik laat het dan maar over me heen komen "Rusteloos viel ze in slaap met buiten nog steeds het geroffel en de flitsen van het onstuimige weer. De volgende dag was er niets van de onweersbui te bekennen, de zon toonde vrolijk zijn eerste stralen door het raam, de anders zo stoffige omgeving was nu wat klammer. Ze moest alleen hakjes onder haar schoenen laten zetten er was niet veel van het originele model meer over het laatste fatsoenlijke stukje trok ze er al lopend vanaf. Net om de hoek van het hotel beneden in de station ruimte was een schoenmaker. Met perfect gepoetste schoenen in haar hand liep ze naar het hotel terug, bij de receptie vroeg ze om een telefoonboek, ze moest per slot van rekening een fotografe vinden voor volgende week en ook nog haar werk kunnen beoordelen. Thuis had ze alvast wat namen opgeschreven van enige talentvolle bureaus opeens kreeg ze een ingeving, Bo had het destijds over een Australische fotografe die een expositie in London gaf met als onderwerp "moderne kunst", dit leek wel aan te sluiten met het artikel van volgende week, alleen haar naam schoot niet te binnen. Ze keek op haar horloge en rekende uit wat de tijd momenteel thuis was, zou Bo slapen, nadat de telefoon lang over was gegaan werd er slaperig opgenomen, Bo herinnerde zich wel de fotografe alleen jammer genoeg niet haar achternaam ze kon alleen op, Nicky, komen, nu was het aan Ellie om er verder achter te komen, als Bo zich verder nog wat zou herinneren zou ze bellen. Ze bladerde door het boek hopen de iets te kunnen herkennen misschien zou ze zo'n geluk hebben dat Nicky ook met haar voornaam vermeld zou staan bij de fotografen, al wat ze zag was de initiaal N. Collins, ze schreef het

nummer op en legde het papiertje naast haar bed op het kastje, ze zou later bellen ze wilde zich nog even opfrissen het was bijna elf uur realiseerde ze zich plots. Er werd op de deur geklopt, ze schrok, was hij er nu al? Ze deed de deur open en tot haar opluchting zag ze het kamermeisje: "oh ik kom zo wel terug", Ellie vertelde dat ze zo weg zou gaan, na in de spiegel alles gekeurd te hebben liep ze tevreden naar de lift. Albert was net aangekomen en begroette haar bescheiden, hij gaf haar een compliment over haar uiterlijk en met een onmerkbare aanraking op haar rug leidde hij haar naar buiten. Ellie wist niet veel te zeggen en begon over wat oppervlakkige dingen te praten, Albert waardeerde het, hij voelde ook dat er een spanning was tussen hun als er over persoonlijke dingen gepraat zou worden dus het beste was dat voorlopig te vermijden. Ze liepen naar het station en Albert betaalde de kaartjes om met de trein naar het centrum te gaan vandaar zouden ze naar Darling Harbour lopen. De zon stond lachend aan de hemel de wind was vriendelijk en haar enthousiasme onvermoeibaar. Ze luisterde naar Albert die uitleg gaf over diverse monumenten waar ze langs liepen, hij had zo'n ontspannen houding en toch merkte ze op dat hij een gevoel onderdrukte, de moeite die het soms kostte om het gesprek neutraal te houden. Spontane oosterse toeristen namen foto's van iedereen en alles, ze moesten er beide om lachen. Albert vertelde haar alles over zijn hobby's, ze verbaasde zich over zijn extreme tijdverdrijf dat had ze niet gedacht, hij leek zo rustig maar al gauw verraste hij haar toen ze bij de Rocks liepen, daar was vandaag een ambachtelijke markt ze draaide er oude sixties muziek. Met een nummer van de Beach Boys pakte hij haar hand en ging spontaan in het midden van de markt met haar dansen, ze voelde zich weer jong. Het was net of iedereen naar hun keek, of iedereen wist wat zij voelde. Ze bekeken het waar wat uitgestald op de tafels lag. Albert nam haar aan haar hand mee de bar in, het was een oude Ierse pub, bij de ingang hing een poster met de namen van de gevangenen van de eerste vloot. Hij bestelde de drank terwijl zij geïnteresseerd naar de namen op de poster keek, ze zag wat achternamen die ze kende, wat leuk dacht ze om daar een copy van te hebben en cadeau te doen aan diegene. Albert overhandigde haar het glas en proostte op haar tijd daar. De rook in de bar was overheersend ondanks dat de deur openstond, hij merkte dat en toen ze beide hun drank op hadden nam hij haar tas en camera en vertrokken naar de lunch. Darling Harbour was oorspronkelijk een oud gedeelte van de stad wat ze een tijd geleden voor toeristen geopend hebben, gerenoveerd met winkeltjes, restaurants, attracties voor jong en oud, de frisse kleuren, musea en de bouw zorgen voor een gewaardeerde plaats om erdoor te brengen, het aanbod van zowel recreatie als eetgelegenheden was voortreffelijk. Ellie keek naar het treintje wat je van de ene kant naar de andere reed, of hij haar gedachte kon lezen stelde Albert voor om een ritje te maken, als twee kleuters zaten ze met opgevouwen benen, knieën tegen hun kin praktisch in het rijtuigje met een langzaam vaartje trok het treintje de wagens voor. De meeste

mensen stapte bij het aquarium uit, terwijl zij bleven zitten genietend van de rust, het uitzicht op de veerboten die aan en af voeren naar de haven was een continu gebeuren, een oude marine boot die er voor bezichtiging ligt met de bezoekers die de trappen op en afliepen, alles betastend, kinderen roepend om hun ouders het was een uniek gezicht. Albert had trek in vis en vroeg of zij dat ook wilde, ze vonden een plekje aan de rand van het terras, de parasol waar ze onder zaten beschermde ze van de zon. Albert schoof haar stoel aan en nam zelf tegenover haar plaats. De serveerster kwam om de bestelling op te nemen, hij bestelde een karaf wijn voor haar een Griekse salade en een garnalenschotel voor zichzelf, "is dat alles wat je eet"? Ineens had ze niet veel honger meer, het onrustige gevoel was terug en ze wist dat ze zich niet zou kunnen ontspannen met hem tegenover haar, een salade zou net gaan, alleen had ze nog nooit feta gegeten wat in overvloed in de salade zat. Hij merkte dat ze met tegenzin zat te eten en hielp haar met af en toe de stukjes feta uit haar salade te vissen, zelf at ze enthousiast de tomatenplakjes meer lukte haar echter niet. Zijn ogen bekeken haar constant, de complimenten die hij haar gaf accepteerde ze dankbaar maar voorzichtig. "Als ik dit geweten had dan had ik een limo gehuurd een fles champagne en de hele dag met jou rondgereden, je bent zo'n perfect gezelschap dat ik je eigenlijk niet wil delen met omstanders", ze keek hem perplex aan, "wat moet ik hierop zeggen", "helemaal niets, het is al genoeg dat je de dag met mij wil delen, sorry maar ik wil niet dat je je onbehagelijk voelt, alleen, ik kan er niets aan doen, ik vind het ook vreemd dat ik nu al zo over je denk", ze keek vragend naar hem en vervolgde "Albert ik vind het ook een gezellige dag en gisterenavond was ook leuk, toen ik terug in mijn kamer was voelde ik me erg verward, niet het gevoel herkenkend of in ieder geval niet erkennend, maar laten we niet te snel gaan." Hij vond dat een goed idee als ze beloofde om vanavond mee uit te gaan. De lunch verliep verder rustig, ze praatte beide wat over het verleden en lieten de dag over zich heenkomen. Een koeler zeebriesje kwam tegen het eind van de middag opzetten, haar halflange haar waaide naar achteren, ze rilde, "heb je het koud", vroeg hij bezorgt en stelde voor om naar het hotel terug te gaan. Hij floot een taxi en ze reden naar de Cross terug, bij de receptie zeiden ze elkaar gedag "tot later", zei Albert en vertrok weer. Met de sleutel kreeg ze een briefje overhandigt, van Bo dacht ze gelijk. Boven belde ze haar, Bo vertelde haar de achternaam van Nicky "Collins", zei Ellie voordat Bo wat kon zeggen en ja de speurtocht kon gestaakt worden ze had het telefoonnummer nog op haar kastje liggen. Bo was geïnteresseerd in de ontwikkelingen met Albert, Ellie vertelde haar over de middag die ze samen hadden doorgebracht en dat hij haar voor vanavond weer had uitgenodigd, "hij heeft wel haast he, hoe voel jij je nou El"? Ellie had even wat tijd nodig om de juiste woorden te vinden wat niet lukte, "ik weet het nog steeds niet, ik vind hem wel leuk maar kan dat eigenlijk wel, dat blijft eigenlijk in mijn hoofd op die manier spoken, oh Bo als ik nou wist wat ik moest doen, hoe ik me moet

voelen, om het te accepteren, help", bij die kreet moest Bo lachen zo was het weer net als vroeger toen ze het eerste jaar op de universiteit zaten. Ellie scheen altijd in die situaties verzeild te raken, "ach joh geniet nou gewoon, hij lijkt me leuk van wat je mij verteld hebt, oh de bel gaat, veel plezier vanavond tot hoors, en El succes met Nicky. "Ze hing op en pakte het papiertje met Nicky d'r nummer, liep naar de tafel om een pen en haar agenda te pakken. "Met Collins", ze stelde zich voor en vroeg of dit de Collins was die toentertijd een expositie in London gehouden heeft, het antwoord was wat ze verwachtte, na het een en ander uitgelegd te hebben vroeg ze of ze een keer de tijd en zin had om haar te ontmoeten en wat eventuele werkdetails te bespreken, ze klonk enthousiast en er werd wat afgesproken. Opgelucht legde ze de hoorn weer neer en had nu het idee dat er een last van haar schouders was gevallen, alles viel in zijn plaats, nu maar hopen dat Nicky het kan en wil aannemen. Ze gooide haar kleding op bed en liet het water in het bad lopen, ondertussen hing ze klaar wat ze aan zou doen, het flesje parfum pakte ze van de glasplaat in de badkamer, en de bijpassende producten van dezelfde lijn zette ze op de rand van het bad. Ze schonk voor zichzelf een klein glaasje witte wijn in dat ze op de stoel naast haar bad zette. Opeens nam een vrij gevoel zich van haar over, haar lichaam gleed langzaam onder het water en ze lag ontspannen met het geluid van de radio dat uit de kamer kwam en het warme badwater te genieten. De geur van het badschuim prikkelde haar reukzenuw, ze nam een slokje van de wijn en ze moest aan Albert denken, die middag toen hij haar een glaasje inschonk de attentvolle dingen die hij zei en deed, wat was het gezellig, ze vroeg zich af wat hij nu deed? De donzige handdoek bedekte haar lichaam, een andere handdoek vouwde ze om haar haar, en ze liet het badwater weglopen. Ze nam nog een slokje, was dit om moed in te drinken of om wat ontspanner over te komen. Zorgvuldig stak ze haar haar op, sprenkelde wat parfum in haar nek en bij haar haargrens. Ze zag dat ze nog genoeg tijd over had en besloot om weer wat aan het artikel van volgende week te werken, na wat Bo gezegd had was ze best benieuwd naar volgende week of hij inderdaad is wat Bo zei en ook omdat ze het achter de rug wil hebben. Dit heeft al zo'n lange voorbereiding gehad dat ze het nu wel wil afronden en verder gaan met de volgende nummers. Gelukkig kon ze als alles meezat met Nicky een afspraak maken voor de fotoreportage, maar eerst moest ze er alleen heen. Wat zou Nicky voor een type zijn, door de telefoon klonk ze sympathiek. Ze zou nog terugbellen voor een afspraak wanneer het haar het beste uitkwam, ze was momenteel bezig met een sessie voor een lokaal tijdschrift. Als freelance fotografe had ze het redelijk druk. Ze keek op haar horloge, deed een paar lichten uit de radio een beetje zachter en ging naar beneden. Albert was er nog niet, geeft niet dacht ze, ze ging bij het rek met tourbrochures kijken misschien kon ze zoiets nog doen deze week. Ze las door wat foldertjes toen ze een hand op haar schouders voelde, hij kuste haar lichtjes in haar nek, en zei haar gedag, ze draaide zich om en keek recht

in zijn ogen. Een warme glimlach kwam op haar gezicht, "ik heb mijn auto beneden staan, ga je mee"? Hij hield de deur voor haar open zodat ze kon instappen, in de auto complimenteerde hij haar; "je haar zit nu weer anders, leuk", "dat jou dat is opgevallen" antwoorde zij, "alles wat je interesse heeft valt op" zo'n antwoord had ze niet verwacht en begon snel over wat anders te praten. Het bracht haar nog steeds in verwarring ondanks dat ze zich had voorgenomen om het gewoon over zich heen te laten komen en er een leuke tijd van te maken, ze was tenslotte op vakantie gaf ze zichzelf als excuus. Het verkeer was rustig, de stoplichten knipperde aan en uit als gevolg hiervan, de schemering zette zich langzaam in, de scherpe aftekening van de zon als een rood-oranje stip in de verte, dat beloofde voor morgen ook een mooie dag. De geur van het leren interieur van de auto deed haar beseffen dat de auto goed onderhouden word, ze kon makkelijk languit met haar voeten zitten; "je komt niet vaak deze auto's hier tegen, hoelang heb jij hem al Albert"? Hij antwoorde dat hij altijd al gek is geweest op Engelse auto's, vooral de Jaguar, deze was toen voor een mooi prijsje te koop dat niet af te slaan was. Het gesprek ging nog door over de diverse auto's die beide gehad hebben in de loop der jaren. Ellie vertelde hem over de oude Triumph Herald die ze in haar studietijd had. Wat een misère dat autootje haar heeft gegeven en juist daar door ook veel lol, zoals, vertelde ze, die keer bij het stoplicht dat de schakeling niet meer functioneerde, het was in een drukke straat en de auto's achter haar toonde geen enkel begrip hiervoor en claxonneerde continue ze kon geen beweging in de versnellingspook meer krijgen, helemaal niets meer, totdat er op het raampje geklopt werd door een voorbijganger die haar hielp om de auto naar de kant te duwen, ze was hem eeuwig dankbaar op dat moment! In gedachte was ze weer even teruggegaan naar die tijd het leek wel gisteren zei ze tegen hem. Albert moest erom lachen en zag het al helemaal voor zich, de sfeer was hierdoor wat ontspannen geworden. Ze vonden een plaatsje om de auto te parkeren en gingen met de roltrap naar boven. De tweede etage waar ze naar de bar van het Hilton gingen, "de volgende keer gaan we naar de Marble bar, die is zo mooi en is beneden, okay." Het was nog niet zo druk de tafels stonden ruimtelijk verspreid, op de cocktailkaart stonden aantrekkelijke longdrinks, ze bestelde een Mai tai en Albert nam hetzelfde. De gigantische glazen werden voor hun gezet compleet met parapluutje, Albert keek haar na de eerste slok aan vroeg; "zijn ze altijd zo sterk." Ellie schoot spontaan in de lach toen ze zijn ogen zag, hij was gewend aan wijn en af en toe een biertje bleek later. Ze zaten rustig te praten toen een luid huwelijksgezelschap voor hun ging zitten de tafels werden heringedeeld stoelen overal vandaan gehaald en zij konden geen kant meer op toen alles eenmaal stond. Zonder wat te zeggen keken ze elkaar aan en ineens waren ze middenin het gesprek om het fenomeen "getrouwd zijn" te bespreken. De voors en tegens, al lachend werd dit serieus genomen. Het gezelschap trok zich niets van hen aan en werd hoe